

Tað var Karl Johansen, formaður í Havnar Arbeidsmannafelag, sum á politiskum fundi fyrri nœkrum árum síðan segði tey minniligu orðini, at vit øll ikki kunnu liva av at klippa hvørjum øðrum.

Soleiðis mundi barberurin Valdemar Poulsen í Havn eisini hugsa, tá hann fekk hugskotið at fáa ein ungan drong úr Klaksvík at koma í læru hjá sær. Tá drongurin var liðugur at læra, mundi hann fara aftur til Klaksvíkar at arbeiða og kom ikki at kappast við seg.

Drongurin, sum í 1939 fór at læra hjá Valdemari Poulsen, var Eskild Norðbúð, sum í morgin verður 70 ár. Mammubeiggi hansara hevði verið í Havn og klipt sær og kom við tilboðnum, at Eskild kundi koma til Havnar at læra til harrafrísør.

- Tað var ikki júst tað, eg hevði ætlað mær, tí eg hevði ongantið sæð nakra frísørstovu. Aftaná skúlan hevði eg hugsað um at farið í onkra handverkaralæru, at læra til snikkara ella okkurt líknandi. Men tað var ikki so lætt at koma inn tá í tíðini. Eg arbeiðdi eina tíð sum timburmaður, men so fekk eg hetta tilboðið. Eg helt tað ljóða býtt, men mammubeiggi mín, sum hevði verið nógv uttanlands og sæð, at fólk har kundu liva av at vera frísørar, yvirtalaði meg at royna arbeiði, og eg fór so til Havnar 18 ára gamal, sigur Eskild Norðbúð.

Hann var fyrsti harrafrísørnæmingur í Føroyum. Tvey ár seinni byrjaði ein vágbingur at læra, eisini hjá Valdemar Poulsen. Valdemar Poulsen sjálvur hevði lært í Keypmannahavn.

- Javnaðramir flentu at mær, at eg skuldi til Havnar at læra til frísør, men tað legði og einki í, tí mær dámdi arbeiðið frá fyrsta degi.

LANGUR DAGUR

- Arbeiðsdagurin var langur. Vit lótu upp klokkan níggju, og eg byrjaði klokkan hálvum níggju fyrri at kyka í ovninum. Ein tíma høvdu vit til døgurða og vóru so ikki leysir av arbeiðinum fyrr enn klokkan átta um kvöldið. Frammanundan hevði eg verið við í ítrótti, men tað bar ikki til tá. Tað bleiv ikki til meira enn einaferð, og vandi við HB, so noyddist eg at gevast við tí. Tað var so nógv at geraltíð. Landið var hersett, og arbeiðið bara øktist og øktist.

- Jú, tað var mangan strævið. Eg var ikki liðugur fyrr enn seint um kvöldið

Eskild Norðbúð hevur framvegis nóg mikið at gera.

Nú klippir hann mest tilkomnum monnum, men fyrr komu bæði smágentur og smádreingir til hansara at verða klipt. Eskild Norðbúð dugdi so væl við børnum, og væl bar til at fáa tey at sita still, sjálvt um tey ræddust hvíta kittilin, tá tey komu í stólin at sita

Eiler Foto

Beatlarnir tóku arbeiði frá mær

- Eg ætli mær at arbeiða, so leingi eg havi lív og heilsuna, og Harrin vil, sigur Eskild Norðbúð í Klaksvík. Hann var tann fyrsti at læra til harrafrísør í Føroyum

ofta, og tá eg kom heima á sjómansheimið, hæg búið, stóð nátturðin á kamarinum og biðaði eftir mær.

- So skuldi eg út á hospitalið at klippa, og tað mátti gerast um morgunin, áðrenn eg fór til arbeiðis. Súkklaði út á hospitalið klokkan seks og var har til klokkan átta, tí eg skuldi vera á klippistovu aftur klokkan hálvum níggju og byrja har.

Klippistovan var á Niels Finsensgøtu, har D.E.R. er nú.

Í 1943 fór Eskild Norðbúð aftur til Klaksvíkar. Har var eingin annar harrafrísørur. Fjallheim klipti summum, og annars vórðu øll klipt heima. Tey fyrstu árin hevði hann høli í kjallaranum hjá Símun hjá Hildu á Akursmørk. Tvey ár seinni fór hann út í Víkarnar í kjallaran hjá Erik Lassen. Har var hann í trý ár og flutti so í eina klippistovu, ið hann hevði bygt sær heima við sandin

- Arbeiðið gav ikki nógv tey fyrstu árin. Menninir vóru vanir við at klippa sær um kvöldarnar, og eg skuldi venja teir til at koma um dagin. Eg arbeiðdi frá kl. níggju um morgunin til sjeu um kvöldið. Tað skiltu teir

ikki og vildu hava meg at arbeiða til 11-12 um kvöldið, men tað vildi eg ikki, og tað dámdi teimum einki. Men aftaná nœkur ár skiltu teir, at mín arbeiðsdagur mátti vera sum hjá øðrum, sigur Eskild Norðbúð.

TÁ MÓTIN SKIFTI

Tað bleiv meira at gera. Tá best stóð til, hevði hann bæði svein og næming. Men í 60-árunum, tá Beatlarnir komu fram, fór at minka, tí tá gjørdist tað móti at hava sítt háár. Í taðin fyrri at klippa sær aðru hvørja viku, kliptu teir ungu sær tveir ferðir um árið.

Og seinast í 70-árunum gavst hann, tí arbeiðið var minkað, og sonurin Anfinn var útlærdur og yvirløk so klippistovuna. Eskild Norðbúð fekk sær so í staðin handil saman við einum øðrum soni. Men so noyddist sonurin av heilsuligum orsøkum at gevast sum frísørur, og Eskild tók gamla arbeiði sitt upp aftur fyrri hálvum øðrum ári síðan. Seinastu 10 árin hevur hann tó ikki verið heilt burturi frá arbeiðinum, hevur klipt onkrum fólk heima sum hava verið sjúk, hevur tikið hondina í á

klippistovuni, tá nógv hevur verið at gjørt, og eisini hevur hann klipt fólk á sjúkrahúsinum av og á.

- Í grundini gavi eg ongantið heilt, og teir søgdu eisini við meg, tá eg byrjaði aftur, at eg hevði ikki mist áralagið, sigur hann.

Eskild Norðbúð arbeiðir nú í húsinum, hann bygdur sær Undir Brúnni. Tað er ikki tað sama, at teir detta inn og seta seg at biða fyrri at verða kliptir. Nú ringja teir og biðja um tíð. Hann gevur sær stundir til at klippa teimum og fær so altíð eitt gott prát.

- Tað verður altíð prátáð nógv á slíkum klippistovum, og eg minnst til nógv góð prát í tíðini, eisini tá eg arbeiðdi í Havn.

STUTTLIGT AT KLIPPA BØRNUM

Eskild Norðbúð hevur mannt stuttligt at minnst aftur á frá sínum arbeiði. Tað stuttligasta helt hann vera at klippa børnum.

- Eg hevði sum sagt bæði svein og næming, men eg var tann, sum best tímdi at klippa børnum. Teir tímdu ikki so væl, tí børnini sótu óstill, ræddust teir hvíta kittlarnar, grótu o.s.v.

Men eg helt tað vera so stuttligt at prátá við børnini og fáa tey at hava álit á mær.

FIMLEIKARI

Eskild Norðbúð hevði góðan hug til ítrótt, men stundin var vóru ikki so góðar til tað. Hann var tó virkni fimleikari bæði í Havn og í Klaksvík.

- Okkurt var neyðugt at gera fyrri ikki at stívna av at standa so nógv stillur og arbeiða.

Harumframt hevur hann eisini virkað í tí politiska. Í 60-árunum var hann formaður í fyra ár í Norðoya Javnaðarfelag, og hann hevur eisini verið næstformaður og skrivari.

- Tað var eisini ein spennandi tíð. Eg minnst eitt heystið, at tað bæði var lögtingsval, fólkatingsval og býráðsval. Tá var nógv at gera. Eg skuldi jú arbeiða um dagin, og Villi Sørensen hevði sín skúla at røka um dagin, so vit arbeiðdu mangan til langt út á náttina.

Í 60-árunum og fyrst í 70-árunum sat Eskild Norðbúð í býráðnum, í 70-árunum sum eykamaður.

STRÆVIÐ MEN GOTT

Tað var strævið fyrr at

arbeiða sum frísørur.

- Tíbetur er arbeiðið blivið lættari, nú arbeiðsdagurin ikki er so langur. Eg haldi tó ikki at nakar fær mein av at arbeiða. Tað sum hevur mest at siga er, at ein hevur hug til sítt arbeiði, og at einum dámar sítt arbeiði

- Og eg ætli mær at halda fram við at arbeiða, so leingi eg havi lív og heilsu, og Harrin vil. Tað er deiligt at kunna arbeiða og fáa prátáð. So verður tað kanska ikki so skjótt, at toppstykkið verður forkálkað, og at røra beinini og fingrarnar. At tað kanska ikki kemur so nógv í kassan, ger minni, sigur Eskild Norðbúð, sum nú mest klippir tilkomnum monnum.

Í morgin fyllir hann 70 ár, men hann ætlar ikki at halda nakran føðingardag, tí hann er ikki upplagdur til tað. Hann verður burturstaddur sjálfan dagin.

randi